

Trong cuộc sống tha hương hiện nay, người di tản Việt Nam nói chung và ái hữu Công Chánh nói riêng đều bị chi phối bởi hoàn cảnh tùy theo tuổi tác, sức khỏe, tình trạng gia đình, công việc làm ăn và nhất là thời giờ eo hẹp nên sự sinh hoạt cộng đồng có phần rời rạc. Đa số đã nhìn các diễn biến thời sự qua định kiến mà họ đã in sâu trong quá khứ, từ đó nảy sinh ra những thái độ khác nhau hoặc bị quan yếm thế, hoặc thờ ơ lãnh đạm, hoặc tích cực hăng hái. Đối với một số người thường quan tâm đến thời cuộc. Khi thấy nền trật tự mới của thế giới đang thành hình, sau khi chiến tranh lạnh chấm dứt, họ đã yêu cầu Mỹ làm điều này, Việt cộng làm điều nọ để thực hiện dân chủ tự do ở Việt Nam, trong lúc chính họ thì không thấy nói họ phải làm gì trong hiện tại cũng như trong tương lai để tranh thủ và phát huy nền dân chủ tự do ấy. Và cũng chính họ trước đây đã lập luận rằng miền Nam mất vào tay Cộng sản vì tham nhũng, vì bị Mỹ bỏ rơi chứ không nghĩ rằng vì đa số chúng ta (thất phu hữu trách mà!) không nhiều thì ít đã từng thờ ơ với thời cuộc, không dám dấn thân, và đã giao khoán cho chính quyền hồi đó bao thầu mọi việc để mạnh ai nấy sống, chia rẽ và tránh né. Chúng ta đã không có một sự chuẩn bị cần thiết cho những gì sẽ xảy ra, đợi nước đến trôn với nhảy. Chứng cứ là ba mươi năm trước đây, ở miền Nam từng có những cuộc chính biến, cách mạng nhưng vì thiếu chuẩn bị nên, hoặc là bị thất

bại (11-11-60), hoặc là đã gây ra một tình trạng "hậu" cách mạng xáo trộn còn hơn trước (1-11-63). Ngay cả đến Việt cộng vì quá say men chiến thắng, coi thường việc chuẩn bị kiến quốc trong những năm đầu cưỡng chiếm miền Nam

một tấm lòng sắt son gắn bó.

Trong phạm vi khoa học, kỹ thuật, các chuyên gia cũng đã tổ chức thành hội đoàn, hoạt động công khai. Những hoạt động này được phát khởi như đã nói ở trên là do tình hình cộng sản quốc tế biến chuyển

Ý nghĩa của một sự chuẩn bị

làm tiêu tán khối nhân lực, vốn tài sản khả dụng nên đã làm sụp đổ nền kinh tế miền Nam mà họ muốn hội nhập vào nền kinh tế xã hội chủ nghĩa của miền Bắc.

Nay đứng trước sự kiện một Đông Âu đổi mới qua chế độ dân chủ đa nguyên, nhiều người hy vọng rằng rồi đây Việt Nam cũng sẽ phải thay đổi như vậy. Các đảng phái đã kết hợp với nhau thành Liên đảng để tiện bề hoạt động với

kết hợp với lòng ưu tư của những người muốn đóng góp chút gì cho đại cuộc.

Thật vậy, như ai đều biết, hiện nay mặc dù trận cuồng phong dân chủ nổi lên từ Đông Âu chưa thay đổi được chế độ xã hội lỗi thời ở Việt Nam nhưng cũng bắt đầu gây ảnh hưởng qua những dấu hiệu đòi hỏi đổi mới bản chất từ Cộng sản độc tài qua dân chủ đa nguyên của những phần tử tranh đấu ở trong

nước cũng như ở ngoại quốc. Và trong niềm hy vọng một ngày gần đây, bằng cách này hay bằng cách khác, nhân dân quốc nội “tức nước vỡ bờ”, ý nguyện đổi mới thành công, khi đó các chuyên viên Việt Nam các ngành cần phải sẵn sàng để tiếp tay xây dựng đất nước. Có người nói đợi đến đó sẽ hay. Như vậy từ đây đến đó không lẽ chuyên viên chỉ đứng bên lề như kẻ bàng quang nhìn các thành phần khác hoạt động hay sao? Trước năm 75, viện cố chuyên viên không làm chính trị, đa số chuyên viên đã thờ ơ với thời cuộc để rồi lãnh hậu quả sống lưu vong ngày hôm nay. (Đây là thứ chính trị đứng đàng, dân chủ, chứ không phải thứ chính trị xói thịt, hoặc độc tài), vì vậy nếu không có khả năng hoặc không thích làm chính trị thì ít nhất các chuyên viên cũng phải có ý thức chính trị về công việc chuyên môn của mình ...

Có người bảo khỏi cần lo, đến ngày ấy Mỹ sẽ làm hết, phản ánh một tinh thần ý lại vào người khác mà chẳng cần nghĩ gì đến hậu quả tai hại cho tương lai của cả một dân tộc vì ở đời này chả có gì cho không cả, “bánh ít đi thì bánh quy lại”, nhất là đối với Mỹ, bạn hay thù đều tùy thuộc vào quyền lợi giai đoạn của Mỹ. Người Việt Nam phải tự giải quyết vấn đề Việt Nam theo trách nhiệm và lương tri của mình; Người ngoại quốc giải quyết vấn đề Việt Nam theo quyền lợi riêng tư của họ. Gương 1975 còn đó, xin soi lại cho kỹ.

Lại có người bi quan cho rằng, chế độ hiện hữu sẽ khai

thác tài liệu của chúng ta; (không khác gì “chưa giàu mà đã lo ăn trộm”) Thật ra nếu Việt Cộng làm được thì họ đã làm lâu rồi vì các đồ án thuộc các ngành chuyên môn từ trước đến nay vẫn còn đó, sẵn sàng đem ra thực hiện mà họ đâu có làm được, lẽ dĩ nhiên là vì nhiều lý do, nhưng lý do chính vẫn là sự bất tương quan giữa một chế độ chính trị độc tài và một nền kinh tế tự do, trong đó con người vẫn là con người muốn thuở với những ước muốn hạnh phúc bình thường, tức là được sống trong một xã hội thượng tôn pháp luật, có công ăn việc làm và có làm thì phải có đủ ăn.

Nói rõ hơn, ưu tư của những chuyên gia hoạt động nói trên là làm sao ngay sau khi Việt Nam có dân chủ tự do thật sự, nghĩa là sau giai đoạn đấu tranh chính trị với cộng sản thành công, chúng ta phải có sẵn một chương trình tái thiết khẩn cấp để giúp nước Việt Nam sớm phục hồi kinh tế và để cho người dân thấy có sự thay đổi tốt đẹp từ chế độ Cộng sản qua thời hậu Cộng sản. Vì sau một thời gian ngắn thay đổi chính thể, nếu nền kinh tế vẫn trì trệ, dân không có công ăn việc làm, tiện nghi tối thiểu không đủ nghĩa là vẫn thiếu điện, thiếu nước, thiếu nhu yếu phẩm, đường sá vẫn hư hỏng, giao thông chậm trễ v.v. thì dân chúng sẽ mất hết tin tưởng vào chế độ dân chủ mới, tạo kẻ hở cho những kẻ đầu cơ trục lợi chính trị tung hoành gây nên tình trạng “hậu cộng sản” còn tệ hơn trước.

Đây là những chương trình, kế hoạch, dự án ngắn hạn, cần

đến bàn tay xây dựng không những của giới trẻ mà cả những người đã từng làm việc với một số kinh nghiệm trước đây thuộc thể hệ “bản lề”. Song song với các chương trình ngắn hạn là những chương trình dài hạn, cũng cần được nghĩ đến và hoạch định sáng suốt, tránh những lỗi lầm trong quá khứ, để canh tân hóa nước Việt Nam kịp đà văn minh tiến bộ.

Cách đây 3 năm, vào ngày 6/2/1988, ở Dallas, Texas, Hoa Kỳ, giáo sư Nguyễn Xuân Vinh, tiến sĩ khoa học không gian, Hội viện Hàn Lâm Viện Không Gian Quốc Tế đã nhấn nhủ các sinh viên như sau:

“Từ mấy chục năm nay, ở nước nhà, những sự suy sụp, thay đổi chính thể đều là đột biến, được chi phối bởi ảnh hưởng hơn thua giữa các cường quốc có quyền lợi ở Đông Nam Á. Chế độ Cộng sản ở Việt Nam nói riêng và toàn bộ Đông Dương nói chung đang ở trong tình trạng nhiễu loạn ... Thời cơ thuận lợi cho chúng ta không thể nằm chờ cho sung rụng. Chúng ta phải tạo ra thời cơ và khi thời cơ thuận tiện chúng ta phải sẵn sàng.

Đường lối quang phục quê hương có nhiều ngã. Hiện nay có những người miệt mài dần thân đi các vùng, đi các nước du thuyết mong sao có một sự kết hợp toàn dân ... Cũng có những chiến sĩ thực sự cầm súng, xuyên rừng núi, tìm cách đột nhập quê hương, chọn những vùng hiểm trở làm căn cứ địa để thiết lập một đầu cầu cho ngày khởi nghĩa. Với phần lớn chúng ta hiện nay sống ở hải ngoại, tôi

xin đề nghị mục tiêu nhất trí của chúng ta là quang phục quê hương, còn công tác cấp thời của chúng ta là xây dựng cộng đồng ... Muốn làm được gì cho đất nước, trước hết phải tự luyện cho mình thành người hữu dụng, làm cách mạng bản thân có hai phần là: Tu đức và Luyện tài ...". Nói một cách khác, nếu vào thời hậu cộng sản, những thành phần lãnh đạo cũng như các chuyên gia xây dựng đất nước mà còn ấp ủ những ý tưởng ý lại, bè phái, chia rẽ, phản dân chủ thì hậu quả sẽ còn bị thảm bội phần. Do đó những ai có lòng trong giai đoạn này cần chuẩn bị một tinh thần mới, tinh thần dẫn thân "không sợ việc khó, cũng không chê việc dễ" để khi có dịp trở về phục vụ tổ quốc, ráng đem lại niềm tin trong dân chúng, niềm tin cần thiết vốn đã mất mát từ lâu, sau hơn 30 năm chiến tranh từng ngày và gần 20 năm cộng sản lũng đoạn tài nguyên đất nước.

Và đó cũng là ý nghĩa của sự chuẩn bị ngày hôm nay vậy.

TRẦN HUÂN

Thăm bạn

Nghe bạn đau nằm liệt
Hốt hoảng ghé tìm thăm
Gặp nhau mừng khôn xiết
Sá chi đường xa xăm

Tay trong tay thăm thiết
Mất quăng hẳn nét thâm
Nụ cười hiền minh triết
Nhân hòa đầy chân tâm

Nhìn bạn đau chợt biết
Sức khỏe quý vô ngần
Sao đời còn mãi miết
Phung phí hoài chân thân

Trăng tròn rồi trăng khuyết
Kiếp người vòng phù luân
Có còn ai thân thiết
Có còn ai xa gần

Đời tha hương đơn chiếc
Trấu đau buồn trong tim
Thôi cũng đừng thương tiếc
Chuối êm đêm hoàng kim

Mỗi ngày tìm vui sống
Quá khứ buồn nguôi quên
Nuôi con sau nỗi mộng
Quét tan đời oan khiên

Mỗi ngày đời xế bóng
Gặp bạn chén trà nghiêng
Hồn vui trời biển rộng
Bằng hữu rình thiêng liêng

(TN Viết tặng TTD, 1987)